

af 8. April 1913 om Hærens Forsyning med Heste. Jeg kan ikke se rettere, end at Ministeren er noget ensidig i sin Betragtning af denne Sag. Han anfører i Tidenden Sp. 469—70 angaaende Vurdering til Mobilisering: „Det skulde altsaa være en Vurderingspris, som svarede til normale Tilstande, ellers havde det ikke været nødvendigt at foretage Vurderingen i Forvejen“. Jeg finder her Anledning til at gøre opmærksom paa den Forhandling, som fandt Sted, da dette Lovforslag blev vedtaget her i Tinget, og paa den Betænkning, der blev afgivet af vedkommende Udvalg. Jeg skal med Formandens Tilladelse oplæse et Par Linier af denne Betænkning, den findes i Tillæg B. for 1912—13 Sp. 1277 fg.: „Skal dette“ — det vil sige den hurtige Mobilisering — „imidlertid kunne opnaas, maa det i Forvejen være afgjort, hvilke Heste der skal møde, og ved hvilke Vaaben eller ved hvilken Institution de skal bruges. Den nuværende Ordning, hvorefter Hestene vel i Forvejen er udsete, men Afgørelsen af Spørgsmaalene om Brugbarhed i det hele taget og om de enkelte Dyrs særlige Anvendelse saavel som Fastsættelsen af Købesummen er henlagt til et Tidspunkt, der falder efter Indkaldelsen, er derfor ikke længere fyldestgørende. Den virker altfor langsomt“. Jeg tror, at Udvalget her har truffet det rigtige fremfor Ministeren, jeg tror, at en af Grundene til, at Loven af 1876 skulde forandres, var den, der er anført her i Betænkningen: Loven virkede for langsomt. Nu anføres det særligt i Betænkningen: „Det gælder om ved Mobilisering, at hver enkelt Hest i Forvejen har sin bestemte Plads, sin bestemte Baas, og at Mobiliseringen kan foregaa i nogle faa Timer“. Derfor tror jeg, at naar Ministeren strengt holder paa, at Vurderingen skal ske i normal Tid til normale Priser, er han noget i det uvisse med Hensyn til den Tanke, som laa til Grund for Lovens Vedtagelse.

Længere fremme i sin Tale siger Ministeren: „Derimod er det givet, at vedkommende Ejer ikke kan sælge de Heste, der her er Tale om“. Hvorledes Ministeren kan betragte det som givet, kan jeg ikke forstaa, thi der er i Loven givet Ejeren fri Raadighed indtil selve Mobiliseringsdagen. Han maa afhænde den, men han skal efter den Skrivelse, han har faaet ved Udpegningen, indberette det, saa snart Hesten er afhændet. Jeg ved nu meget godt, at der er udstedt Forbud mod at sælge disse Heste, det vil sige, jeg har hørt, at

det er blevet udstedt, men jeg har ikke set det. I den Kreds, som jeg repræsenterer, har det ikke været bekendtgjort. Den højtærede Minister vil maaske sige, at det har været bekendtgjort i Statstidende. Det skal jeg ikke benægte, men den holdes overmaade lidt paa Landet og i Provsbyerne. Og det har haft den sørgelige Følge — ja, jeg kan vel ikke sige sørgelige, men saa dog meget uheldige Følge —, at en Mand i samme By, hvor jeg bor, solgte en Hest, der var udpeget, et Par Dage efter, at Forbudet var udstedt. Nogen Tid efter blev han indkaldt af Politimesteren. Han gjorde gældende, at han ikke havde set Bekendtgørelsen, og at det derfor var meget mod hans Villie, at han var kommet paa Kant med Loven. Da det var konstateret, at det virkelig forholdt sig saaledes, udbad han sig hos Politimesteren Henstand for hos Ministeriet at søge om Fritagelse for den Bøde, som Politimesteren mente, at han ellers ikke kunde blive fri for. Han har nu indgivet en Ansøgning til Ministeriet, hvori han gør gældende, at han har været uvidende om Forbudet, og tilbyder en anden Hest, som han har i Eje, til at udfylde den solgtes Plads. Der er fremskaffet Attest fra Synsmanden i Kommunen om, at denne anden Hest er vel egnet til Hærens Brug. Jeg har anbefalet Manden som en troværdig og paalidelig Mand og henstillet meget, at den rejste Sag bortfalder. Hvorledes Udfaldet bliver, ved jeg ikke, men hvis denne Mand idømmes en Bøde paa flere Hundrede Kroner, kan jeg ikke se rettere, end at det er den blodigste Uret, der kan tænkes. Naar Ministeriet udsteder Forbud, der kan faa Gyldighed for næsten enhver, der har Heste, synes jeg, det ikke er for meget forlangt, at det bekendtgøres paa en saadan Maade, at Befolkningen faar at vide, at der er udstedt saadant et Forbud. Den paagældende Mand vilde saaledes meget nødig overtræde Loven, men i sin Uvidenhed er han, efter hvad Politimesteren sagde, kommet til at overtræde den.

Ministeren siger endvidere i samme Tale, at vedkommende Ejer i sin Tid er gaaet ind paa at levere Hesten til den billige Pris, og derfor maa han finde sig i det. Det er maaske kun halv Sandhed. Forholdet er, at der bliver sendt en militær ud for at se paa de Heste, der af Synsmanden er udpegede som brugelige. Den vedkommende siger saa: Den Hest vil Hæren have, nu kan vi forhandle og se, om vi kan blive enige om Prisen, hvis